

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2629/2020
24.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Риђић Ђурић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Добринка Видојковић, адвокат из ..., ради издржавања, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 125/20 од 10.03.2020. године, у седници одржаној 24.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 125/20 од 10.03.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бору П2 127/2019 од 12.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да доприноси тужилином издржавању са по 30% месечно од примања из радног односа умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове поступка у износу од 36.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 125/20 од 10.03.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужиља из свих законом предвиђених ревизијских разлога.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка које могу бити ревизијски разлог из члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, брак парничних странака разведен је пресудом Основног суда у Бору П2 142/18 од 06.11.2018. године. Тужилца у наведеном поступку није тражила обавезивање туженог да доприноси њеном издржавању. Након развода брака, парничне странке живе у истом стану, тужилца нема посебних трошкова у вези становања, не поседује имовину из које би могла да остварује приходе и пријављена је на евиденцији лица која траже запослење. Вештачењем радне способности тужилце утврђено је да тужилца болује од хроничне упале мокраћне бешике, камена и песка у левом бубрегу, повременим невољном отицања мокраће из бешике, поремећаја душевног здравља у виду депресије и анксиозног депресивног поремећаја, хроничне упале јајника и јајовода и да се иста налази у менопаузи, те да се ради о хроничним болестима код којих са годинама долази до напредовања и погоршања здравственог стања и да потпуно излечење није могуће. Када су тегобе мање изражене тужилца је способна за све послове у оквиру својих квалификација и знања која поседује, а која не захтевају дизање и ношење тешких терета, тежак физички рад и рад у влажној средини. Тужилца је након развода брака радила на чувању старих лица и код трећих лица на одржавању хигијене становања и у пословном простору.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови одбили тужбени захтев, закључујући да тужилца није поднела тужбу за издржавање у брачном спору, већ шест месеци након правноснажности пресуде о разводу брака, а није доказала да су постојали оправдани разлози за неподношење тужбе за издржавање у брачном спору, као и да услови од којих зависи право на издржавање нису постојали у време престанка брака, јер је тужилца радила разноврсне послове и током брака и након развода брака, те тужилци не припада право на издржавање.

Према одредби члана 279. Породичног закона, тужба за издржавање супружника може се поднети најкасније до закључења главне расправе у брачном спору (став 2.), а изузетно бивши супружник који из оправданих разлога није поднео тужбу за издржавање у брачном спору може је поднети најкасније у року од годину дана од дана престанка брака, односно од дана када му је учињено последње фактичко давање на име издржавања (став 3.). Како тужилца није доказала да су постојали оправдани разлози због којих није поднела тужбу за издржавање до окончања брачног спора, то је њена тужба у овој правној ствари неблаговремена, а тужбени захтев неоснован. Такође, правилно су, супротно ревизијским наводима, нижестепени судови нашли да тужилца није доказала своје тврдње, нити пружила доказе којима би потврдила да је усмено у поступку за развод брака тражила да суд одлучи о њеном издржавању, нити је изнете разлоге учинила оправданим. Поред тога, тужилца има 52 године, радно је способна и има могућности да својим радом и поред утврђених повремених здравствених тегоба омогући себи издржавање, због чега у конкретном случају нема услова за примену одредбе члана 151. став 1. Породичног закона, па су неосновани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом изреке.

Будући да трошкови састава одговора на ревизију и таксе на одговор, по оцени Врховног касационог суда нису били нужни и неопходни за вођење ове парнице, то је захтев туженог за накнаду ових трошкова неоснован, због чега је на основу члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић